

minister naturligvis Hovedvægten paa det andet og stillede det op, som om det kun var Fagforeningsmedlemmerne, der ikke undte de andre at faa en Arbejdsløsheds-kasse. For vor Skyld, havde jeg nær sagt, kan man saamænd forgylde dem fra Statens Side, om man vil, naar man blot ikke ødelægger Grundprincippet i den bestaaende Arbejdsløsheds-kasselovgivning.

Med Hensyn til Tilskuddet for Landarbejdernes Vedkommende har jeg kun peget paa, at det er i Folketinget, Ændringen er blevet indsat. Ogsaa dette er jo noget andet end Ministerens Program. Ifølge dette havde man for Landarbejdernes Vedkommende som Tilskud fra Kommunerne 5 pCt. mere, end der nu er foreslaaet. Det vil altsaa sige: der gjaldt for Kommunerne de samme Indtægtssatser som for Staten. Jeg finder det stadig mindre velbegrunderet, at man her vil gøre en Forskel, og det var navnlig denne Forskel, jeg talte imod.

Den højtærede Indenrigsminister var saa inde paa en Bemærkning af mig om de naturlige Modstandere, Arbejdsgiverne, som man her udleverer Arbejderne til, og talte om, at min Udtalelse var villledende, og at der tværtimod skulde være Fællesskab o. s. v. Jeg maa maaske her erindre om, at der af den tidligere Socialminister er fremsat Forslag, der meget vel kunde føre til et større Fællesskab, Forslag, der blev henvist til en Kommission. Efter de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister har fremsat i Dag, havde man jo haft Grund til at vente, at netop denne Kommissions Arbejde vilde have nydt godt af den nuværende Indenrigsministers Bevaagenhed; det gjorde den for saa vidt ogsaa, som den blev sendt hjem. Altsaa, det er Ord, naar man siger, at der skal være Fællesskab mellem Parterne. Det lyder overmaade godt som Modsætning til det rigtige, jeg sagde, at Arbejdsgiverne er Arbejdernes naturlige Modstandere. Det er de nemlig ikke alene her i Landet paa alle lønmæssige Omraader, men det er de i hele Verden, og der er ingen Steder, hvor man har faaet gennemført noget andet. Om det skulde være muligt for den nuværende høje Regering i Danmark at faa gennemført noget helt andet ved den Politik, man er slaaet ind paa, skulde det i høj Grad forundre mig. Nej, det er ikke Villledning af Arbejderne og har aldrig været det at være med til at skabe Organisationer for Arbejderne, der i nogen Grad kan modstaa Trykket fra Arbejdsgiverne — thi det er jo kun i nogen Grad, de har været i Stand til det —, og derfor er de Angreb, der rettes mod *dem*, som vælges til at vare-

tage Arbejdernes Interesser, ganske ved Siden af. Ansvarer hviler ikke mere paa dem end paa noget andet Medlem af Arbejdernes Organisationer, tværtimod, kunde man maaske sige. Men i samme Øjeblik de, der er valgt til at skulle lede og raade Arbejderne, vilde gaa ind paa den Tanke, som er den højtærede Indenrigsministers: at Vejen til forbedrede økonomiske Vilkaar for Arbejderne er at opgive deres Fagforeninger, deres Priskuranter, deres Lønninger og saa finde sig i at nøjes med den Løn, Arbejdsgiverne vil betale, ja, saa tror jeg virkelig, at Arbejderne med fuld Ret og hurtigst muligt vilde betakke sig for en saadan Raadgiver. Jeg vil oven i Købet tro, at der er en hel Del af dem, som kunde finde paa at hente Læge til ham, og lade Lægen undersøge ham for at se, om han nu ogsaa var rigtig vel foryaret. Thi man kan nu en Gang ikke godt sætte Ræve til at vogte Gæs. Det skal ikke være nogen personlig Bebrejdelse mod Arbejdsgiverne, for de kan simpelt hen ikke andet. I samme Øjeblik Fagforeningerne vilde give los, og ikke mindst paa de Omraader, hvor det ærede 9de Medlem for 6te Kreds vilde have, der skulde gives los, nemlig: her er noget, der ikke skal sælges til Udlandet og kan betales med Udlandets Pris, men det er noget, jeg maaske skulde have gjort om et Aar eller halvandet, og saa skal jeg have det lavet for halv Pris — i samme Øjeblik Arbejderne for Alvor vilde gaa ind paa saadanne Teorier og altsaa finde sig i den Forklaring, der blev givet af den, som skulde have Arbejdet udført, og nøjes med den Løn, som den paagældende mente lige i Øjeblikket at kunne afse, ja, saa vilde det som en Skruue uden Ende føre til fuldstændig Ruin for samtlige Arbejdere. For naar Arbejderne i Ringsted vilde gaa med til en Lønregulering nedefter for at skaffe Arbejde fra en eller anden betrængt Kommune til Udførelse, vilde Fabrikanten i Frederikssund sandelig med god Grund forlange, at han skulde have ganske samme Regulering. Det, man kalder for en Stivhed i Lønssystemet, er altsaa i Virkeligheden den eneste Mulighed for et Forsvar, den eneste Mulighed, der findes, for at ikke hele Lønssystemet øjeblikkelig skal skride sammen og gaa i Grøften. Derfor er de enkelte Arbejdsgivere naturligvis i høj Grad bundet af, hvad deres Konkurrenter betaler, eller, rettere sagt, hvad deres Konkurrenter slipper med at betale. Derfor kan man ikke saadan uden videre sige, at her svækker man Arbejdsløsheds-kasserne, her svækker man Fagforeningerne, her hælder man over til den arbejdsgivervenlige Side i en langt stærkere